ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 7, Sayı 2 (74)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Şubat 1980

Sendikalardan elini çek! Tutuklu sendikacılara özgürlük! İşten atılan işçilerle dayanışma. Ücretleri arttırmak, demokratik kazanımları korumak için eylem birliği!

«Yeni» Aşama

İşbirlikçi burjuvazi, gerici egemen çevreler, biteviye sivil-askersel karması, faşist biçimi bir diktatoraya tırmanıyor. Komutanların ültimatom «mektubu» bu tırmanışı iyice ortaya koyuyor. Militarist klik, Milli Güvenlik Kurulu, Demirel hükümeti hem Koçların, Sabancıların, büyük holdinglerin, hem Amerikan emperyalistlerinin, NATO'nun isteklerini, plânlarını yerine getiriyor.

İşçi sınıfına, tüm demokratik örgütlere karşı sert baskılar, kanlı terör yoğunlaşıyor. Sıkıyönetim üsteliyor. Ordu birlikleri halkın üzerine sürülüyor. Yığınsal tutuklamalar alabildiğine gidiyor. Zindanlar, kışlalar tutuklularla dolup taşıyor. Meclis, hükümet, Cumhurbaşkanı, sıkıyönetim komutanları, MGK faşist komandoları, kanlı MHP'yi koruyor. Ve öte yandan, AP'si, CHP'si, hepsi Meclise bir dizi faşist yasa tasarıları getiriyor. Bu silindir baskılarla, bu faşist biçimi yasalarla burjuvazi bunalımların burgacından kurtulmak, bunalımların tüm yükünü işçi sınıfının, geniş emekçi ve halk yığınlarının sırtına yüklemek istiyor. Yeni yeni vergiler, zamlar getiriyor. Enflasyon, vurgunlar gırla gidiyor.

İşbirlikçi burjuvazi, bu saldırıya CHP'yi, Ecevitçileri yoğun bir biçimde koşuyor. Şövenizmi, anti-Sovyetizmi, TKP düşmanlığını körüklüyor. Bu tırmanma plânının kapsamı geniştir. Bu plân, Türkiye'de egemen çevrelerin, gerici partilerin Amerikancı, NATO'cu politikalarından ayrı değildir. Onlar, hem işbirlikçi tekeller için, hem emperyalist ortakları için, Türkiye'de «dingin», sessiz, dilsiz bir «politik ortam» yaratmak, Anadoluda at oynatmak istiyorlar. Bu çevreler Türkiye'yi yeni ve daha korkunç serüvenlere sürüklüyorlar. Paşalar ultimatomlarını açıkladıkları günlerde, Ankara'da Dışişleri Bakanlığı yetkilileri, Amerikalılarla birlikte, yeni ikili kölelik anlaşmalarını tezgâhtan çıkardılar.

Yeniden «soğuk» savaş havası estirmeye başlıyan Amerikan emperyalistleri, Yakın ve Orta Doğuda giriştikleri, saldırganlık plânlarında Türkiye'nin gerici çevrelerini ve topraklarını daha yoğun kullanmak istiyorlar. «Yeni» aşama budur. TKP, halkımızı bu korkunç tehlikeye karşı uyanık olmaya, savaşta birlik olmaya çağırıyor.

Bildiri

Kölelik anlaşmasına, zorbalık yasalarına karşı askersel diktatörlüğe geçit vermemek için!

Silâhlı kuvvetlerin üst komutanları, parlamentodaki politik partilere ve anayasal kurumlara yönelik bir ültimatom verdiler. Bununla, ilk adımda, emperyalist çevrelerin ve işbirlikçi, tekelci burjuvazinin istediği AP-CHP işbirliğini dayatıyorlar. Generallerin biçimsel parlamenter kurumları ortadan kaldırma korkutmacasıyla yaptıkları bu çıkış politik bunalımda yeni bir aşama oluşturuyor. Militarist kliğin ülke yönetimindeki ağırlığı artıyor. Erki doğrudan ele almamakla birlikte, uygulanan iç ve dış politika üstünde dolaylı denetimi sıkılaşıyor.

Ordu üst yönetiminin bu ültimatomu, emperyalizmin dünya çapında ve bölgemizde uyguladığı saldırgan ve gerginliği arttırmaya yönelik planlarıyla bağlıdır. Iran'da konumlarını yitiren, Afganistan'ı boyunduruğa alma planları suya düşen Amerikan emperyalizmi, bölgemizde yeni askersel bloklar çatıştırmak, yeni üsler açmak istiyor. Hegemonyacı amaçları için bölgeye askersel yığınak yapıyor. Egemen sınıflar, Türkiye'yi ABD'nin Yakın ve Orta Doğu'daki saldırgan planlarına araç etmek istiyor. Bu amaçla, bir yandan anti-Sovyetizm kışkırtılıyor. Öte yandan bağımsızlık ve egemenliğimizi daha da ayaklar altına alacak askersel «işbirliği» anlaşmasının ivedi bağlanması için ABD ile gizli pazarlıklar sürdürülüyor.

Üst komutanların ültimatomu içerde, bunalımın yükünü emekçi yığınların sırtına daha da yoğun bindirmek, işçi sınıfına tekeller karşısında toplu sözleşme savaşında boyun eğdirmek amacı taşıyor. Kürt halkının ulusal baskı ve ayrıcalığa karşı haklı istemleri zorbalıkla bastırılmak isteniyor. Komşu İran ve Afganistan halklarının anti-emperyalist savaşının etkilerine karşı militarist klik, ülkemizde dinsel inançlı yığınlar, değişik mezhepler arasında ayrılıkları körüklüyor, baskıya gidiyor. Faşist MHP ve yan örgütleri kanlı terörü tırmandırıyor.

(Devamı 3. sayfada)

Bildiri

Afganistan Devrimiyle dayanışma

Afganistan Demokratik Cumhuriyeti'ne, Nisan devrimine karşı, başını Amerikan emperyalizminin çektiği dış güçler doğrudan ve içerde karşı devrimci çeteleri desteklemek yoluyla sürekli bir saldırı yürüttüler. Afganistan'ın iç işlerine uzun süreden beri silâhla karıştılar. Amerikan emperyalizminin ajanı Amin kliğinin halka hıyaneti, devrim kazanımlarını tehlikeye soktu. Bu klik, Nisan devrimi önderlerinden Taraki'yi devirdi, onbinlerce Afganistan yurttaşına karşı yoğun bir terör uyguladı, kanlı bir zorbalık rejimi kurdu. Eski sömürücü, feodal düzeni geri getirme yolunu açmak istedi. Böylece, hem Afganistan'ın ulusal bağımsızlık ve toprak bütünlüğü, hem de bölgenin barış ve güvenliği için büyük bir tehlikeye kapı açan bir durum ortaya çıktı.

Afganistan'da bu tehlikeyi önleyecek, devrim kazanımlarını savunacak güçler vardı. Afganistan Demokratik Halk Partisi MK Genel Sekreterliğine seçilen Babrak Karmal yönetiminde Devrim Konseyi, ulusal demokratik devrimi sonul utkuya ulaştıracak gerçek bir halk erki kurdu. Yeni hükümet, ülkenin bütün ulusal ve ilerici güçlerini bu amaçla savaş birliğine çağırdı. Devrim kazanımlarını, ulusal bağımsızlığı, toprak bütünlüğünü, egemenlik haklarını ve barışı savunmak amacıyla yeni, kesin önlemler aldı. Bu çerçevede, yasal Afganistan hükümeti, Sovyetler Birliği ile Afganistan arasındaki iyi komşuluk, işbirliği ve dostluk anlaşmasına dayanarak, Sovyet devletinden ivedi askersel yardımı da içeren çok yönlü yardım isteğinde bulundu. Bu istek, BM sözleşmesinin 51'inci maddesinde yer alan, her devletin ülkesini ve barışı bireysel ve kollektif olarak savunmak yolundaki vazgeçilmez hakkına tümüyle uygundur.

TKP, Türkiye işçi sınıfı ve halkımız, Sovyetler Birliği'nin Afganistan hükümetinin isteği üzerine yaptığı bu enternasyonalist yardımı doğru buluyor, yürekten destekliyor. Türkiye halkı, kara gün dostumuz Sovyetler Birliği'nin ulusal kurtuluş savaşımıza yardımlarını unutmamıştır.

Emperyalistler, özellikle yayılıcı Amerikan emperyalist çevreleri, bunların yanısıra Pekin hegemonyacıları Afganistan hükümetinin devrimci önlemlerine ve Sovyetler Birliği'nin enternasyonalist yardımına karşı yoğun bir kampanyaya geçtiler. Kopardıkları yaygaranın arka-

(Devamı 3. sayfada)

İş — Barış

Halkımız, milyonlarca emekçi yığınları, İş, ekmek, can güvenliği, bölgemiz ve dünyada barış istiyor. İşbirlikçi burjuvazinin canavarca baskılarına, sert teröre, faşist biçim yöntemlerle, süngü gücüyle gelen kaba diktatoraya, Amerikan köleliğine, NATO ağalığına karşı savaşıyor.

İşsizlerin sayıları milyon, milyon. İş aramak için dışarıya göç akını sürüyor. Yalnız Batı Avrupa'da, horantalarıyla, bir milyon 600 bin işçi-yurttaşımız, el kapılarında sürünüyor.

Çoğu halk, çoğu evler, çoktandır et yüzü görmüyor. Çarşıda, pazarda her şey ateş pahasına. Enflâsyon, devalüasyon. Para boyuna düşüyor. Yeni yeni zamlar, vergiler birbirini izliyor. Ev kiraları öyle. Hastalıklar öyle. Yoklar, kuyruklar öyle. Halk yığınları için geçim-yaşam bir cehennem olmuştur.

Öte yandan kanlı faşist saldırıları, sıkıyönetim baskıları üsteliyor. Yığınsal tutuklamalar gidiyor. Giden, gelen, almaşık biri oturup biri kalkan hükümetler, bu hükümetleri kuran partiler hem Meclis yoluyla, hem zorbalık yöntemleriyle, süngü gücüyle işbirlikçi burjuvazinin erkini güçlendirmeğe bakıyorlar. Giden de, gelen de «NATO'ya bağlıyız» diyor. Bu politikayı sürdürüyor. Bu politikayla bağlı bunalımların, yıkımın tüm yükünü işçi sınıfına, tüm emekçi halkın sırtına daha yüklemekten başka bu hükümetler başka bir şey yapmıyor.

Demirelle Ecevit tokalaştılar. İlk ağızda, hemen yıldırım hızıyla, Meclisten demokratik hak ve özgürlükleri daha da budayan faşist içerikli yasaları geçirmeye başladılar. Ve hemen, sıcağı sıcağına, Maden-İş, Bank-Sen, BAYSEN gibi sendikaların yöneticilerini tutukladılar. Böylece yapılan yasa değişikliklerinin ve en başta militarist kliğin, generallerin ultimatom «mektubu», doğrudan doğruya işçi sınıfına, onun örgütlerine karşı olduğu iyice ortaya çıktı.

Sonra, Meclisin gündeminde bu yılın bütçesi var. 750 milyarlık bütçenin ayarlanmasında, gene, arslan payı ordu, NATO, polis, jandarma, MİT harcamalarına ayrılıyor.

Ankara hükümeti, onun dizginlerini kullanan Amerikan emperyalistleri, anti-Sovyetizm curcunasıyla, Afganistan olaylarını altüst etme taktiğiyle, bu sis perdesi arkasında Türkiye'yi Yakın ve Orta Doğu'da serüvenlere itiyorlar. Demirel hükümeti, ultimatomcu paşalar buna gidiyor. Amerikan emperyalistleri, bölgede gerginliği kızıştırmak, savaş ocakları kurmak plânını izliyor. Demireller, gerici partiler, militarist klik Amerika'ya düpedüz maşa oluyor. Yeni bir durum ortaya

(Devamı 3. sayfada)

Eylem birliğinde önemli bir adım

Birlik Dayanışma, TSİP ve Devrimci Demokratlar «demokratik hak ve özgürlüklere yönelen baskı yasalarına, faşizm tehlikesine, şovenizme, tekellerin bunalımı emekçilerin sırtına yıkma çabalarına, emperyalizmin ülkemizi serüvenlere sürükleme plânlarına» karşı eylem birliği kurulmasında görüş birliğine vardılar. Silâhlı kuvvetlerin «görüşünün» 12 Mart Muhtırasının günümüzdeki tekrarı olduğunu vurgulayan bu güçler, ülkemizin ana sorunları üstüne tutumlarını ortak bir açıklamayla kamuoyuna duyurdular. TİP ve diğer ilerici örgütler de eylem birliğinin zorunluğunu vurguluyorlar.

Sol güçlerin eylem birliğinin bugüne dek etkinlikle gerçekleştirilememesi, askersel diktatoraya yolu açık tutan AP-CHP işbirliği yolundaki girişimleri kolaylaştırmış, ülkemizin emperyalist saldırı planlarına daha yoğun sürüklenmesine yaramıştır. Ortak açıklama, ilerici demokratik güçlerin hiçte yararına olmayan bu ortamın değiştirilmesi ve eylem birliğinin oluşturulması için ne denli geniş olanakların var olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor. Nitekim, ortak açıklamaya ve yapılan eylem birliği çağrısına başta yığın sendikaları olmak üzere, DİSK'e ve Türk-İş'e bağlı birçok sendikanın, ilerici-demokratik örgütlerin verdiği olumlu yanıt ve gösterdiği geniş destek, eylem birliğinin nesnel olanaklarının hızla geliştiğini ortaya koymuştur.

Birlik Dayanışma, TSİP ve Devrimci Demokratların ortak açıklaması ulusal-demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğine giden yolda atılmış bir adımlar. Bu adım, ilerici demokratik güçlerin omuzomuza verecekleri her anti-faşist, anti-emperyalist eylemde gerici-faşist güçlere indirilmiş bir yumruk olacaktır. Aynı zamanda böylesi bir eylem birliği işçi ve emekçilerin yalnız ivedi sorunlarını savunmada değil, güçler dengesinin ilericilerden yana değişmesine, demokratik gelişme yolunda daha elverişli çevrenler açılmasına, faşist terörün geriletilmesine, toplu sözleşmelerin işçiler yararına sonuçlandırılmasına yardım edecektir. Sol güçlerin ivedelikle gerçekleştireceği kalıcı bir eylem birliği, faşist teröre, baskı yasalarına, emperyalizmle bağlanan ikili kölelik anlaşmalarına karşı olan CHP tabanının daha kararlı bir biçimde demokrasi savaşı içinde yerini almasına katkıda bulunacak, küçük burjuva radikal güçler arasında terörist eylemlere gitmeyen kesimleri etkiliyecek, bunları eylem ve cephe birliğine çekecektir.

Gençliğin savaş yolu

Gençliğin savaş koşulları zorlaştı. Başta gerici, emperyalizm uşağı bir hükümet var. Sıkıyönetim sürüyor. İlerici, yurtsever gençliğin yığın örgütleri kapatıldı. İlerici gençlik hareketiyle dayanışma içindeki demokratik kuruluşlar kapatılıyor, sert baskı altına alınıyor. ABD'nin baskısıyle ülke ve yönetimi emperyalizme daha sıkı bağlanıyor. Gerici-faşist, militarist, şovenist güçler konumlarını güçlendiriyor.

Bu koşullarda anti-emperyalist özgürlük savaşımını, gençliğin hak alma direnişini hızlandırmak olası mıdır? Bunun yanıtını yaşam veriyor: Evet! Dünyanın hiçbir yerinde terör ve kan gençliğin özgürlük savaşımını durduramadı. Bu Türkiye'mizde de böyledir.

İzmit'ten Kocaeli'ye, Söke, Torbalı ve Tarsus'tan İstanbul'a, Niğde'ye, Diyarbakır ve Sakarya'ya dek ülkenin dört bir yanında gençliğin savaş bayrağı dalgalandı. İGD başta olmak üzere, İLD, Genç-Öncü, İKD, Tüs-Der vb. kapatılmasına karşı gösteri ve toplantılar birbirini izledi. «Gençlik hareketi susturulamaz!» belgisi yükseldi. İGD'nin «ülkemizdeki sınıf savaşımının, yurdun içinde bulunduğu öznel ve nesnel koşulların bir ürünü olduğu ve uzun bir geçmişe dayanan gençlik hareketinin işçi sınıfına bağlanan devrimci gelenekleri üzerinde yükseldiği» vurgulandı. 50 bini aşkın üyesi, 150 şube ve temsilciliğiyle, DDGF ve UÖB üyeliğiyle İGD'nin ilerici gençlik hareketinde özlü bir nesnel gelişmenin simgesi olduğu, onun kapatılmasıyle savaşımın durmayacağı belirtildi. «İGD ile dayanışma komitesi» kuruldu. Faşist tehlikeye ve baskılara karşı, DGM'lerine, MHP'ye karşı savaşım, zor koşullara karşın hızla yükseldi. ABD'nin dayattığı ölüm füzelerine, NATO boyunduruğuna karşı miting ve forumlar yapıldı. Afganistan halkı ve devrimiyle dayanışma dile getirildi. Bütün bu eylemlerde ilerici, yurtsever gençlik en başta yürüdü. İGD'nin savaş ve eylem birliği ilkeleri, bu koşullarda da yaşama geçiriliyor. İGD, İLD, Genç-Öncü, SGB, DDKD üyesi, TSİP, CHP gençlik kolları üyesi gençler Maden-İş, Tekstil-İş, Töb-Der'li işçi ve öğretmenlerle, İKD'li ilerici kadınlarla 100'ün üstünde örgütten yurtsever demokratlarla omuz omuza Demirel hükümetini, faşizmi, emperyalizmi, NATO'yu lanetledi, anti-Sovyetizmi kınadı. Baskı ve terörün, gençliğin eylem birliğine ve öteki demokratik kuruluşlarla dayanışmasına giden yolu kapatamıyacağını haykırdı.

İGD, ilerici, yurtsever gençlik yaşıyor, savaşıyor, savaşacaktır. Değişen, sertleşen koşullar, yeni savaş yöntemleri yaratıyor. Herşeye karşın gericiliğe karşı, ulusal çıkarlar ve anti-emperyalist, anti-faşist savaş temelinde eylem birliğinin zorunluğunu dayatıyor.

Kölelik anlaşması

ABD ile Ankara'da yeni bir kölelik anlaşması imzalandı. Militarist kliğin ültimatomuyla dayatılan ve halkımızdan gizli tutulan bu hiyanet anlaşması; topraklarımızdaki Amerikan saldırı üslerinin süresini uzatıyor, nükleer silâhlarla donatılacak yeni üslerin açılmasını öngörüyor ve ABD'ye «çıkarları tehlikeye girdiği» zaman ülkemizi işgal hakkı tanınıyor.

Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında imzalanan siyasal belgenin özüne ve sözüne taban-tabana aykırı olan Türk-Amerikan ikili kölelik anlaşması dışta ülkemizi emperyalizmin stratejik saldırı planlarına daha sıkı bağlamayı amaçlıyor. Türkiye'yi bölgemizde barışa ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı vurucu bir etken durumuna getiriyor. Emperyalist ve NATO'cu çevrelerin bölgemizde yeni savaş ocakları açmasına hizmet ediyor.

Ankara'daki pazarlıkların son bölümüne katılan ABD Dışişleri özel danışmanı Nimetz, ikili kölelik anlaşmasına verdikleri büyük önemi şöyle açığa vurdu: «Iran olaylarından sonra Vaşington'un tek ve son umudu Türkiye kalmıştır». İngiliz Dışişleri Bakanının Ankara gezisi ve ülkemizi bölgede oluşturulacak askersel paktlara çekme girişimleri, emperyalizmin ülkemize verdiği «önemin» ne gibi tehlikeli sonuçlar doğuracağını daha şimdiden ortaya koyuyor.

Generallerin ültimatomuyla halkımıza «Savunma-İşbirliği Anlaşması» adı altında dayatılan kölelik anlaşması içte: silâhlanma harcamalarını arttırıyor, ekonomik yıkımı daha da hızlandırıyor. Gerici-faşist, militarist güçlere açık destek anlamını taşıyan anlaşma sınırlı demokratik hak ve özgürlükleri iyice tırpanlamayı amaçlayan baskı yasalarının çıkarılmasıyla, ülkede faşizm tehlikesinin artmasıyla gidiyor.

Gerici güçler, militarist klik kölelik anlaşmasını halkımızdan gizliyor, Meclise bile getirmekten kaçıyor. Memlekette yükselen demokrasi savaşı karşısında üslere, baskı yasalarına, sıkıyönetimlere sarılıyor. Ama hiç bir güç halkımızın saldırı üslerinin sökülüp atılması, NATO'dan çıkılması, kölelik anlaşmalarının yırtılması için verdiği savaşı engelleyemez. Bu savaş daha da güçlenecektir. Anadolu toprakları atom harmanlarından arınacak, ülkemiz emperyalizmin serüvenci planlarına araç olmaktan kurtulacaktır. Komünistler halkımızın özgürlüğünü, ulusal bağımsızlığını ve sosyal gelişmesini istiyor, bu kutsal amaç uğrunda savaşıyor.

Tüm ulusal, demokratik güçler üslere, ikili kölelik anlaşmalarına karşı sesinizi yükseltin!

Kölelik anlaşmasına, zorbalık yasalarına karşı

(1. sayfadan devam)

Egemen sınıflar bu koşullarda, bir yandan burjuvazinin değişik politik güçleri arasındaki çatışmaları gidermek, öte yandan halkın ilerici ve demokratik örgütlerine, en başta sınıf sendikalarına saldırmak ve yeni zorbalık yasalarıyla, DGM'lerle demokratik hak ve özgürlükleri kaldırmak yolundan yürüyor. Generallerin ültimatomu işte bu amaçları içeriyor. Militarist klik, bu dayatmayla, Demirel hükümetine karşın en geniş demokratik güçlerin eylem birliğinin, yığın hareketinde devrimci bir yükselmenin önünü kesmeye çalışıyor.

Halkımızın, gençliğin anti-faşist yığınsal gösterilerini, işçi sınıfının Enternasyonal marşını söylemesini anti-komünist çarpıtma ve demagojiyle «anarşi», «bölücülük», «ayaklanma provası» olarak karalamaya yeltenen militarist klik, bununla, halkımıza dayatmak istediği zorbalığı gizlemeye çalışıyor. Bu girişiminde, CIA güdümlü «sol» maskeli gurupların, Maocuların terörcü eylemlerinden yararlanıyor.

Ordunun başını tutan komutanların bu çıkışı, halkın zaten sınırlı olan demokratik özgürlüklerini daha da büyük bir tehlikeye sokmuştur. Generaller böylece emperyalizm yanlısı, gerici askersel diktatörlüğe kapı açıyor. Ülkemizde faşizm tehlikesi daha da artıyor.

CHP yönetimi bugün generallerin dayatmasına boyun eğiyor. Demirel hükümetinin baskı yasalarını onaylıyor. Böylesi bir tutum onların halkı inandırmaya çalıştıkları gibi, gerici askersel diktatörlüğü, faşist tehlikeyi önleyemez. Tersine, bu tehlikeyi daha da arttırır. CHP'nin giderek daha geniş kesimleri bu gerçeği görmeye başlıyorlar. Militarist kliğin emperyalizmden, tekellerden, zorbalık yasalarından yana bu çıkışı ordu içinde de hoşnutsuzluk ve tepkiler oluşturuyor.

TKP militarist kliğin ve Demirel hükümetinin Türkiye'yi emperyalist saldırgan planlara araç etme girişimlerine, demokratik özgürlüklere ve halkın yaşam koşullarına saldırısına karşı savaşıyor. Her tür zorbalık yasa ve önlemlerine karşı, açık bir askersel diktatörlüğe geçit vermemek için TİP'i, TSİP'i, Kürt demokrat[ları]nı, dinsel inançlı yığınları, tüm CHP'lileri, yurtsever er, assubay ve subayları eylem birliğine çağırıyor.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

6 Ocak 1980

Afganistan devrimiyle dayanışma

(1. sayfadan devam)

sında yatan gerçek şudur: Emperyalizmin Afganistan'ı yeniden boyunduruğa alma planları yıkılmıştır. Onlar bu yaygarayla, uzun süreden beri Afganistan'ın iç işlerine silâhla karıştıklarını, iç karşı-devrimi kışkırttıklarını örtbas etmek istiyorlar. Bölgemizde yeni askersel bloklar çalıştırmak, üsler kurmak, askersel yığınak yapmak ve bunlarla saldırgan eylemlere hazırlanmak planlarını gizlemeye çabalıyorlar. Ayrıca, NATO'nun Batı Avrupa'ya atom roketleri yerleştirme kararıyla gerginliği tırmandırma girişimlerine karşı halkların yükselen tepkisini körletmek istiyorlar.

Emperyalizmin Afganistan'ın iç işlerine karışmasını onaylayan Demirel hükümeti, Carter hükümetinin direktifiyle, Afganistan devrimine ve halkına, Sovyetler Birliği'nin enternasyonalist yardımına karşı karalama kervanına katıldı. Brüksel'de NATO'nun atom roketlerine evet diyen hükümet, bununla, emperyalizmin barışı ve güvenliği baltalama, halkların bağımsızlığını boğma politikası yolunda yeni bir adım attı. Hükümetin bu tutumu, komşularımızla ve kardeş Afgan halkıyla iyi ilişkileri baltalamaya yöneliktir. Bununla, hükümet, Amerikan emperyalizmiyle sürdürülen gizli pazarlıkları, daha da pekiştirilmek istenen ikili kölelik anlaşmalarını kamuoyundan gizlemeye çalışıyor. Bunun yanısıra, halkın demokratik hak ve özgürlüklerine, işçi ve emekçilerin yaşam koşullarına karşı daha yoğun saldırmaya hazırlanıyor.

TKP, Afganistan devrimini, Afganistan halkının ortak düşmanımız emperyalizme ve gericiliğe karşı haklı savaşını destekliyor. Ülkemizin tüm barıştan, bağımsızlıktan, demokrasiden ve sosyalizmden yana güçlerini, tüm halkımızı, Afganistan halkıyla dayanışmayı güçlendirmeye, gericiliğin anti-Sovyetik kampanyasına karşı çıkmaya çağırıyor.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

31 Aralık 1979

İş – barış

(2. sayfadan devam)

çıkıyor. Bu durumda komünistlerin sorumluluğu artıyor.

Partiyi işçi sınıfıyla, geniş yığınlarla, onların somut, canlı çıkışlarıyla, yığınsal hareketlerle daha sıkı bağlamak. Partiyi Leninci savaş yörüngesine daha geniş oturtmak. Onun devrimci strateji ve taktiğini, savaş programını daha kıvrak, daha bir ustalıkla kullanmak.

Halkımız savaş bütçeleri istemiyor. Topraklarımızda atom harmanları, Amerikan ölüm füzeleri istemiyor. Özgür yaşamak istiyor. İş ve barış istiyor!

SBKP'nin sarsılmaz Leninci dış politikası

12 Ocak 1980'de SBKP MK ve Sovyetler Birliği Yüksek Sovyet Prezidyumu başkanı L. I. Brejnev yoldaş, «Pravda» gazetesi muhabirinin sorularını yanıtladı. Dünyadaki gelişmeleri, uluslararası ilişkileri derinlemesine çözümleyen ve emperyalizmin yalan ve demagojilerini çürüten Brejnev yoldaşın yanıtları dünyada ve ülkemizde geniş yankılar uyandırdı. SBKP'nin 24. ve 25. Kongrelerinde onaylanan Barış Programının yaşama geçirilmesiyle barış, yumuşama ve silâhsızlanma uğrunda önemli ilerlemeler sağlandığını belirten L. I. Brejnev yoldaş, dünyadaki son durumu özetle şöyle değerlendiriyor:

«70'li yıllarla 80'li yılların kavşağında uluslararası durum hissedilir bir biçimde karmaşık oldu. Bunun suçlusu kimdir? Bunun suçlusu emperyalist güçlerdir, her şeyden önce ABD'deki belirli çevrelerdir. Bunun suçlusu, gerginliği azaltma sürecini kendi saldırgan amaçları, militarist psikozu körükleme ve başka ülkelerin içişlerine karışma girişimleri için bir engel sayanlardır. .. nun suçlusu, başka devletlere karşı saygısızca davranma alışkanlıklarından kurtulamamış kimseler, uluslararası alanda kendilerine her şeyi yapma hakkı verilmiş gibi davranan çevrelerdir.»

ABD ve NATO üyesi diğer ülkelerin yönetici çevrelerinin yumuşama sürecini engellemeye çalıştıklarını, silâhlanmayı körüklediklerini, ABD'nin Aralık 1979'daki NATO'nun son toplantısında bir dizi Batı Avrupa ülkesine orta menzilli yeni nükleer roketler yerleştirilmesi kararını dayattığını, Yakın Doğu ve Hint Okyanusu bölgesinde yeni askersel üsler kurma girişimlerine hız verdiğini, askersel müdahale politikasının bir aracı olarak «çevik kuvvetler» denilen ordu birlikleri oluşturulduğunu vurgulayan Brejnev yoldaş, emperyalistlerin, barış ve yumuşama düşmanlarının Afganistan'daki gelişmeler üstüne başlattıkları çirkin anti-Sovyetik karalama kampanyasının içyüzünü ortaya koyuyor ve bu ülkedeki durumu şöyle değerlendiriyor:

«Nisan 1978'de bu ülkede devrim yapılmıştır. Afgan halkı kendi yazgısını kendi eline almış, bağımsızlık ve özgürlük yoluna koyulmuştur. Ne var ki, devrim daha ilk gününden başlıyarak dıştan bir saldırıyla, içişlerine dıştan kaba bir karışmayla karşı karşıya gelmiştir.

Afganistan, bu saldırıya kesinlikle son verilmesini, yeni yaşamı rahatça kurmasına engel olunmamasını ısrarla istiyordu. Dış saldırıyı göğüslerken Afgan yönetimi daha Taraki'nin cumhurbaşkanlığı zamanında ve daha sonraları yardım için Sovyetler Birliği'ne birkaç kez başvurmuştur. Biz de uyarılması gerekenleri uyardık ve saldırıya son verilmezse Afgan halkını tehlike karşısında, böylesi zor bir durumda yalnız bırakmıyacağımızı bildirdik. Bilindiği gibi biz sözümüzün eriyiz.

Halk, başında Babrak Karmal'ın bulunduğu Demokratik Halk Partisinin yönetiminde Amin zorbalığına karşı ayaklandı ve bu rejime son verdi. Bugün Vaşington'da ve bazı başkentlerde Amin'in arkasından gözyaşı döküyorlar. Şimdi sel gibi gözyaşı dökenler Amin'in yığınsal kırımlar uyguladığı, yeni Afganistan devletinin kurucusunu zorla alaşağı ettiği, yasalara aykırı bir biçimde onu fiziksel olarak ortadan kaldırdığı zaman neredeydiler?»

Afganistan'ın bağımsızlığını yitirmesi, onun ülkemizin Güney sınırında emperyalizmin askersel üssü, köprü başı haline getirilmesi tehlikesinin arttığı bir dönemde dost Afgan halkının istemine olumlu yanıt verdiklerini ve bu yardımın Afganistan ile SSCB arasında imzalanan iyi komşuluk ve işbirliği anlaşmasına ve Birleşmiş Milletler yasasına dayandığını belirten Brejnev yoldaş, Afganistan'daki Sovyet birliklerine bir tek görev verildiğini, bu ödevin dıştan gelecek saldırıyı püskürtmede Afganistan halkına yardım etmek olduğunu, bu birliklerin Afganistan'a gönderilmesini gerektiren nedenlerin ortadan kalkmasıyla hemen geri çekileceklerini açıklıyor ve devamla şöyle diyor: *«Biz, yeni Afganistan'a, onun hükümetinin isteği üzerine dışardan silâhlı saldırı hareketleri karşısında ulusal bağımsızlığını savunmasına, özgürlüğünü ve onurunu korumasına yardım ediyoruz.»*

Emperyalist güçlerin Sovyetler Birliği'nin barış politikasını karalama, onu yayılımcı gösterme yeltenişlerini kesinlikle yalanlıyan Brejnev yoldaş, Sovyetler Birliği'nin başkalarının topraklarında, zenginliklerinde gözü olmadığını belirtiyor ve *«Petrol kokusu yalnız sömürgecileri çekiyor»* diyor.

Afganistan'daki olaylarla ilgili emperyalist güçlerin düşmanca tepkisinin bir sürpriz olmadığını söyliyen L. I. Brejnev, burada emperyalistlerin ve Çin hegemonyacılarının hesaplarının boşa çıkarıldığını belirtiyor ve şu gerçeğin altını çiziyor: *«Afganistan'daki olaylar bugünkü uluslararası durumun daha da karmaşıklaşmasının ve gerginleşmesinin gerçek nedenleri değildir. Afganistan olmasaydı, ABD ve NATO'da belirli çevreler dünyadaki durumu gerginleştirmek için muhakkak başka bir bahane yaratacaklardı.»*

«Pravda» gazetesinin sorularına yanıtında Carter hükümetinin Sovyet Amerikan ilişkilerini tek yönlü kesme girişimlerini hayasız hesaplar olarak niteleyen L. I. Brejnev, alınan bu hatalı kararların bir bumerang gibi bugün değilse yarın dönerek onu fırlatanlara çarpacağını belirtiyor ve şöyle diyor: *«Sovyet halkı rahatça yaşamak ve çalışmak, öngörülen planları yerine getirmek ve kendi genliğini sürekli yükseltmek için yeterli ölçüde olanaklara sahiptir. Ve kesinlikle belirtmek istiyorum ki, Sovyet insanlarının ekmek ve öteki yiyecek gereksinimlerini karşılama planlarında bir kilo bile azalma olmayacaktır.»*

Avrupa'daki durumun gelişme perspektiflerinin bugün 70'li yıllara kıyasla daha iyi olduğunu vurgulayan L. I. Brejnev, Vaşington'un giriştiği sorumsuzca eylemlerin burada da etkisini gösterdiğini, Batı Avrupa ülkeleriyle Sovyetler Birliği'nin arasını açmaya çalıştığını, Helsinki Sonuç Belgesinin özünü ve sözünü boşaltmayı denediğini, uluslararası durumu gerginleştirmeye yönelik adımlarıyla ABD'nin Avrupa ülkelerine ve en başta bağlaşıklarına boyun eğdirmek istediğini belirtiyor ve şu görüşü savunuyor: *«Avrupa halklarının temel çıkarları yumuşama ile kopmaz bir bağ içindedir. Avrupalılar kendi deneyimleriyle onun olumlu sonuç verdiğini gördüler. Biz eminiz ki, defalarca harbin yıkıcı alevleriyle yanan bir ana karanın halkları olarak onlar, okyanus ötesinin politikacılarının istemi üzerine serüven yoluna girmeye hiç te hazır değillerdir. Yumuşamanın meyvalarını çiğnemeye hazır bir Avrupa devleti bulunacağına inanılamaz. Biz geleceğe iyimserlikle bakıyoruz. Ve bu, haklı bir iyimserliktir. Halkımız ve ülkemiz komünizm kuruculuğu yolunda güvenle ilerliyor, onuncu beş yıllık planların ödevlerini yerine getiriyor ve partinin ileriye yönelik kararlarını uyguluyor. Sovyet insanları ve dış ülkelerdeki dostlarımız emin olabilirler ki, Leninci dış politikamız değişmez bir politikadır. O, SBKP'nin kongre kararlarınca saptanmıştır ve tüm dış politika eylemlerimizde yaşama geçirilmektedir. Bu politikada, ardıcıl barışseverlik ve saldırıyı kararlılıkla püskürtme ilkeleri birbirine kopmaz biçimde bağlıdır. Geride bıraktığımız onyıllar bu politikanın doğruluğunu kanıtlamıştır ve biz gelecekte de aynı politikayı izliyeceğiz. Bizi bu politikadan kimse saptıramaz.»*

Topraklarımızdaki Amerikan atom üslerine karşı ulusal, demokratik güçlerin birliğiyle yığınsal savaş!

Demokrasi için savaş

12 Mart gericiliğinin çöküşünden sonra işçi sınıfı, halkımız çetin savaşlar pahasına eskiye göre daha elverişli konumlar ve demokratik kazanımlar elde etti. Birçok anti-demokratik engel eylemsel olarak aşıldı. Özellikle sınıf sendikaları bu dönemde işçi hareketinin birliği yolunda büyük adımlar attı. Genel Grev yasağı birkaç kez kırıldı. 1 Mayıs yasağı parçalandı. 141.–142. maddeler birçok durumda kullanılamaz oldu. «TKP'ye özgürlük!» belgisi çok geniş çevrelerin desteğini kazandı. Sosyalizmi amaçlayan TIP, TSIP gibi partiler, ilerici yığın örgütleri kuruldu. Kürt demokrat hareketi artan ölçüde sesini duyurmaya başladı. Yurtsever güçlerin etkisi altında, emperyalizmin iç çelişkileri sonucu Amerikan üslerinin bir bölümü de olsa resmen kapatıldı. Barış savaşımı, Türk-Sovyet ortak belgesiyle yeni boyutlar kazandı. Şimdi, Demirel hükümetinin kurulması ve generallerin ültimatomundan sonra bütün bu ulusal, demokratik kazanımlar yok edilmek isteniyor. Dahası sınırlı da olsa öteden beri var olan yasal özgürlükler birer birer boğuluyor. Bütün bu demokratik kazanımları ve özgürlükleri savunmak sınıf savaşının bu evresinde ertelenmez görevdir.

TKP, birçok bildiri ve yayınında ülkemizdeki somut durumu çözümlerken gelişmelerin yığınsal, devrimci patlamalara yol açmasının olanaklı olduğunu vurgulamıştır. Bu olanağı hesaba katmamak öyle bir gelişmenin gerisine düşmeye yol açar. Ama, günümüzde politik savaşın taktiğini tümüyle bu olanak üzerine kurmak yanlış olurdu. Anti-demokratik zorbalık rejimine, gerici askersel diktatörlük ve faşizm tehlikesine karşı savaşın görevleri atlanırdı. Komünistler böyle bir yanlış yapmıyorlar. Varolan güç dengesini, esmeye başlayan «soğuk savaş» rüzgârlarını, reel tehlikeleri işçi sınıfının bölünmüşlüğünü, demokrasi güçlerinin dağınıklığını görüyorlar.

Lenin Komintern'de *«Her an patlamaya hazır bir ortamın»* varolmasına ve *«devrimci patlamaların çok yakında olması»* olasalığına karşın, komünist partilerinin temel görevini *«işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak»* olarak belirtti. *«Şu anda»*, diyordu Lenin, *«Komintern'in taktiklerini bu olasılığa dayandırmak saçma olur.»* Eğer yığınların çoğunluğunu kazanmak için gereken her şey yapılırsa, *«o zaman olaylar nasıl bir gelişme izlerse izlesin mutlaka kazanacağız»*. (V. I. Lenin, Tüm yapıtlar, c. 42, s. 321.)

Devrimci politika

Bu çözümleme, partimizin önünde duran görevleri aydınlatıyor: Komünistler güçlü bir demokrasi hareketini yaratma görevini başa alıyorlar. İşçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak için yığınlarla daha sıkı bağlanmak ve her düzeyde politik ve sendikal eylem birliğini gerçekleştirmek ... Emekçilerin yaşam koşullarını iyileştirmek için ve eşikte duran askersel gerici diktatörlüğe geçit vermemek, faşizm tehlikesini geriletmek için ABD ile imzalanan kölelik anlaşmasını engellemek için barışı savunmak, silâhlanma yarışını durdurmak, komşumuz Sovyetler Birliği ile dostluğu güçlendirmek için en geniş demokrasi güçlerinin eylem birliğini oluşturmak ... Egemen sınıflarca örgütsüzlüğe itilen yığınları yeni koşullara uygun örgütlemek, legal, yarılegal yaratıcı biçimler bulmak ... TKP'yi, başta Leninci birliğini, disiplinini aralıksız güçlendirmek ...

Türkiye'nin içinde bulunduğu bunalımdan çıkabilmesi ancak, ulusal demokratik cephede birleşen tüm halk güçlerinin sosyalizme açılan ileri demokratik devrimi utkuya ulaştırmasıyla olanaklıdır. Devrimci bir erk kurulmadan hiçbir köklü dönüşüm başarılamaz. Milyonlarca emekçiye bu gerçeği sınıf savaşlarının içinde kendi deneyleriyle kavratmak parti ajitasyon ve propagandasının en sürekli göevidir. Kuşkusuz, devrimin nesnel ve özellikle öznel etkenlerinin olgunlaşmadığı şu koşullarda *«propaganda döneminin sona ermiş ve eylem döneminin başlamış olduğunu sanmak ve düşünmek saçma ve zararlı olur.»* (V. I. Lenin, a.g.y.) Goşizmin elebaşıları, onların sıralarına geçen goşizmin yeni izleyicileri, güncel politik görevleri bir yana bırakıyorlar. Bunlar, ya bireysel terörizmin batağında çırpınıyor ve egemen sınıfların demokratik kazanımları yoketmesine yardımcı oluyorlar, ya da, bir tür «saldırı taktiğine dayalı teori» icat ediyor. «devrime gidiyoruz» türünden yalnızca eylemsizliği gizlemeye yarayan, içi kof serüvenci belgiler atıyorlar. Kendi öznel isteklerinin peşinde sürüklenenler, demokratik kazanımları savunma görevini devrimci amaçlardan ayrılma olarak karalıyorlar. Lenin, sosyalizme politik demokrasi için savaşmaktan başka bir yolla gitmek isteyen «sol» aşırılık yanlılarını her zaman suçlamıştır. Günümüzde, barışı, ulusal bağımsızlığı ve demokratik kazanımları savunmak için verilen savaşım olmadan, ne işçi sınıfının ve proleter olmayan halk yığınlarının çoğunluğunu kazanmak, ne de toplumu, devrimci yoldan dönüştürmek için dolaysız erk savaşımına geçmek olanaklıdır.

Yığınlara gitmek

«Yığınlara gitmek» belgisi, şimdi her zamandan daha büyük bir önem taşıyor. İşçi sınıfının, emekçi yığınların kendi öz gereksinimlerine, ekonomik, sosyal ve politik istemlerine dikkatleri çevirmek, goşist çığırtkanlığın ve her tür sekterliğin tüm izlerini silip atmak gerekiyor. İçinde bulunduğumuz dönemde sendika önderlerinin tutuklandığı koşullarda yüzbinlerce işçi toplu savaşım içinde. Türkiye proletaryası militarist klikle kolkola giren holdingçilerin lokavt ve süngü tehditleriyle karşı karşıya. Doğru bir savaşım politikası olmadan bu saldırı geri püskürtülemez. Halkımızın, ilerici demokratik örgütlerin Kahramanmaraş kırımını protesto ettiği günlerde, goşist gurupçukların oynadığı tehlikeli rol işçi sınıfının savaşına karşı egemen sınıflara çok daha büyük silâhlar verir. Bilindiği gibi bu tür gurupçuklar işçilerin *bu* toplu sözleşme dönemindeki sendikal savaşını sözde dolaysız erk savaşına çevirmek adı altında serüvene sürüklemek için birbirleriyle yarışıyor.

Komünistler için bu serüvenci taktiklere karşı çıkmak hiçbir şekilde şu sonuçları doğurmaz: Birincisi, koşullar ne olursa olsun işçilerin sendikal savaşını politik savaşa bağlama görevi unutulamaz. Bu her şeyden önce, komünistler için sendikaların örgütlediği savaşları var güçle desteklemek, onların ön sıralarında yer almak, sınıf savaşındaki işçilerin politik eğitimine canla başla sarılmak demektir. Politik rejimin sınıfsal içyüzünü, politik erki ele almadan kurtuluşun olanaksızlığını emekçi yığınlara kavratmanın en iyi okulu, grevler ve direnişlerdir. Sonra, goşist gevezeliklere karşı savaşmak, proletaryanın ekonomik istemlerle yetinmesini savunanlara karşı savaştan ayrılmaz. Komünistler işçilerin ekonomik istemlerine sahip çıkmakla kalmaz, onları politik gericiliğe karşı demokratik kazanımları savunma savaşına bütün güçleriyle katmaya çalışırlar. Günümüzde, egemen sınıfların saldırısını geri püskürtme yönünde elde edilecek her başarı zorbalık rejimini sarsıcı sonuçlar doğuracaktır. İkincisi, goşizmin «hareket-bereket» anlayışına karşı çıkış, yasal örgütleri korumak adına, emekçi yığınların direniş isteklerinden uzak kalma sonucuna varamaz. Öncüyü zamansız savaşa sürmek cinayettir. Ama, emekçilerin tümüyle kendi gereksinimlerinden doğan eylemlere komünistler dün olduğu gibi bugün de en ön sırada katılacaklardır. Sonuçta yenik düşecek te olsa emekçi yığınlar, böyle bir eyleme egemen sınıflarca zorlandıklarını, başka yol olmadığını ve yenmek için savaşmamak değil, tersine çok daha örgütlü, bilinçli savaşmak gerektiğini kavramakta gecikmiyeceklerdir. Bu zorlu dönemde komünist öncünün yiğitliğini, özverisini, sınıfına bağlılığını sınayacaklar ve asla unutmayacaklardır.

Lenin köşesi

Dünya devrim hareketinin merkezi

İşçi sınıfı hareketinin, emekçi yığınlarının savaşımının en çok geliştiği, en yüksek aşamaya ulaştığı ve tüm dünya işçi hareketinin gelişmesi üzerinde etki yapan, bunu esinlendiren yer olarak dünya devrim hareketinin merkezi, 19. yüzyılda ilk önce, *«dünyaya, çartizmi, ilk geniş, gerçekten yığınsal ve siyasal yönden örgütlenmiş proletarya devrimi hareketini verdiği zaman İngiltere»* oldu. *«İngiltere, Engels'in dediği gibi burjuvazinin, burjuva aristokrasisi yanında, proletaryadan da burjuvalaşmış üst kesim yarattığı bir ülke modelidir. Birkaç çeyrek yüzyılda bu gelişmiş kapitalist ülke proletaryanın devrimci savaşımında geri kaldı. Fransa, 1848 ve 1871'de burjuvaziye karşı dünya tarihinin gelişmesine son derece önemli katkıları olan işçi sınıfının iki kahramanca ayaklanmasıyla gücünü tüketti. Bundan sonra işçi hareketinin enternasyonalinde önderlik Almanya'ya geçti.»* (Lenin, tüm yapıtlar, c. 38, s. 305.)

19. yüzyılan sonlarında da dünya devrimci hareketin merkezi Rusya'ya geçti. Bunu ilk kez K. Marks ve F. Engels «Komünist Partisi Manifesti»nin 1882'de Rusça baskısı için yazdıkları önsözde belirttiler: «Rusya, Avrupa'da devrimci hareketin öncü kolunu oluşturuyor.» V. I. Lenin de 20. yüzyılın başında «Ne Yapmalı?» adlı yapıtında şöyle yazdı: *«Tarih bizi şu anda herhangi başka bir ülkenin proletaryasının karşı karşıya kaldığı bütün ivedi görevlerin en devrimcisi olan bir görevle karşı karşıya getirmiştir. Bu görevin yerine getirilmesi, yalnız Avrupa'da değil, şimdi denilebilir ki, Asya gericiliğinin de bu en güçlü kalesinin yıkılması, Rus proletaryasını, uluslararası devrimci proletaryanın öncüsü yapacaktır.»* (Tüm yapıtlar, c. 6, s. 28.)

V. I. Lenin, dünya proleter devriminin başlangıcını kaydeden Oktobr Devrimi'nin ardından Sovyet Rusya'nın dünya devriminin odak noktası, kalesi haline geldiğini defalarca belirtti.

Daha sonra Komintern Sovyetler Birliği'nin dünya devrim hareketinin merkezi haline geldiğini belirtti. Komintern'in programında şöyle deniyordu: *«... SSCB kaçınılmaz olarak ezilen sınıfların uluslararası hareketinin dayanağı, dünya devriminin merkezi, tarihin en büyük etkeni haline gelmektedir.»*

Komintern'in 1929 Eylülünde aldığı kararların birinde de şöyle deniyordu: *«SSCB'nin sosyalizm yolunda başarıyla ilerlemesi, kapitalizmin istikrarını sarsmada ve onun genel bunalımını derinleştirmede önemli bir etkendir.»* Bu nedenledir ki, Sovyetler Birliği, *«uluslararası proletarya devriminin ekseni»* durumuna gelmiştir.

İkinci Dünya Savaşında Sovyetler Birliği'nin faşizmin başını ezmesinden sonra birçok ülkede sosyalist devrimler gerçekleştirildi ve dünyada sosyalist sistem oluştu.

1960 yılı Uluslararası Danışma Toplantısı Deklarasyonunda şöyle deniyor: *«Günümüzün ana etkenleri, uluslararası işçi sınıfı ve onun başlıca ürünü olan dünya sosyalist sistemidir.»*

1969 yılı Uluslararası Danışma Toplantısının kabul ettiği belgede de şöyle deniyor: *«Dünya sosyalist sistemi, emperyalizme karşı savaşta çözümleyici güçtür.»*

P. N. Fedoseyev'in *«Günümüz dünyası ve Leninizmin sosyalist devrim teorisi»* adlı yapıtında belirtildiği gibi, *«artık dünya devriminin ana ve esas temelini, bir tek ülke değil, bir dünya sisteminde ortak çabalarıyla birbirine bağlı birçok ülke oluşturuyor.»* (S. 294.) *«Sosyalist devrimi gerçekleştirmiş olan ülkelerin, dünya ölçeğindeki devrim sürecinin merkezinde bulunmaları doğaldır.»* (A.g.y., s. 289.)

Günümüz koşullarında bütün devrimci güçler için doğal bir merkez durumuna gelen sosyalist sistemin oluşmasıyla onun belkemiğini oluşturan Sovyetler Birliği'nin rolü azalmamış, tam tersine eskisine oranla daha da artmıştır. Bugün dünya sosyalist sisteminin dünya işçi hareketinin ve anti-emperyalist hareketin emperyalizme karşı savaşta temel güç kaynağı, barışın yeryüzünde en büyük kalesi Sovyetler Birliği'dir.

Yozlaşma aşaması

«İşçinin Sesi» gazetesi, öğretmen hareketinin önderlerinden Talip Öztürk ile ilgili kirli bir yazı yayınladıktan sonra, Türkiye'de anti-komünist propaganda inanılmaz iftiralarla TKP'ye karşı saldırıya geçti. «Hergün» gazetesi, «İşçinin Sesi» gazetesinin kupürünü baş sayfasına aldı ve yiğit öğretmen Talip Öztürk'ün MHP'li faşistlerce öldürülmesinin üzerini örtmeye, dahası Göbbels'leri gölgede bırakan yalanlarla bu cinayeti komünistlere bulaştırmaya yeltendi. Bu iğrenç kampanyaya Maocu «Aydınlık» seve seve katıldı. Kampanya sürüyor.

Faşist «Hergün», Maocu «Aydınlık» ve goşizmin bir görünüş biçimi «İşçinin Sesi». Bu üç gazete nasıl oluyor da TKP'ye karşı bir tek koro oluşturuyor? Bu sorunun yanıtını, Londra'daki gurubu, gerçekten de komünist, devrimci sanan ve komünistlerin bunlara karşı ideolojik savaşını tam kavrayamayan her iyi niyetli insan özenle araştırmalıdır.

Bir zamanlar, faşist «Hergün»le «Aydınlık» arasında ortaya çıkan ortaklıkları rastlantı sananlar, ne denli yanıldıklarını çok geçmeden anladılar. Bugün bir tek dürüst insan Maocularla faşistler arasında var olan sıkı bağı yadsımıyor. Tumturaklı «devrimci» gevezeliğin bir zamanlarki baş temsilcisi Perinçek, şimdi polisin, egemen sınıfların gönüllü uşağıdır. Yürükoğlu'nu bu yolun yolcusu olmaktan koruyan hiç bir neden yoktur. «İşçinin Sesi»nin «Hergün» ve «Aydınlık»ta yankılanan son yazıları, artık bu kimsenin de kaçınılmaz bataklığa boylu boyunca battığını kanıtlıyor.

Bazılarına ne denli inanılmaz gibi gelirse gelsin, gerçek her zaman böylesine yalındır. Çünkü, birazcık parti düşmanlığı olmaz. Parti düşmanlığı er geç karşı-devrimcilik doğurur. Yürükoğlu ve ortakları, dönüşü olanaksız yolda, yozlaşma aşamasını yaşıyor. Bu gelişimin özelliği şu: Eskiden bozguncu akımlar, bu evrimi uzun bir embriyonik gelişme aşamasından sonra tamamlarlardı. Şimdi aşamalar kısalıyor. Çünkü sınıf savaşı keskinleşiyor, egemen sınıflar böylesi bozguncu guruplara daha çok gereksinim duyuyor. İşçi hareketi güçleniyor, TKP gelişiyor. Böylece işçi sınıfına yabancı öğeler uzun süre yüzlerini gizleyemez oluyorlar.

Dayanışma

Politik durum, koşullar değişiyor. Illegal örgütlenme, gizliliği derinleştirme görevi çok daha ağır basıyor. Bu durumda partinin yığınlarla bağı nasıl güçlenecek, sınıf savaşının bu can damarı daha güçlü nasıl atacak?

Kuşkusuz, gericilik ne denli gemi azıya alırsa alsın, legal olanaklar ne denli daralırsa daralsın ve çevrende savaş bulutları ne denli kümelenirse kümelensin, yığınlar susmuyor. Grevler, gösteriler sürüyor. Birer birer kapatılan örgütler sınıf savaşının içinde geçmişten ayrımsız yaşıyor, savaşıyor. İGD, İKD, Töb-Der ... Kapıları kilitli ama yine yığınların elinde bayraklaşıyor. Demek ki, parti örgütlerinin yığınlarla bağı, bugün de temel olarak savaş alanlarında, onların istemlerini özveriyle savunmak, daha yüksek düzeylere çıkartmak savaşında kuruluyor, güçleniyor.

Yığın bağlarını güçlendirmede, ve yığınların savaş gücünü ayakta tutmada, komünistlerin bugünkü koşullarda zındanlardaki ilericilerle, komünistlerle dayanışması büyük önem taşıyor. İşlerinden

(Devamı 8. sayfada)

Üretici Kurultayı

Ege Köy-Der ve Ziraat Mühendisleri Odası İzmir bölge şubesinin girişimiyle İzmir'de Birinci Tütün Üreticileri Kurultayı yapıldı. Kurultay öncesi Ege bölgesinde geniş hazırlık çalışmaları yürütüldü. 250 köyde toplantılar düzenlendi. Tütün üreticilerinin sorunları tartışıldı. Ortak istemler saptandı, bunların tasarı halinde Kurultay'a götürülmesi kararlaştırıldı. Bu toplantılarda üreticiler Kurultaya gönderecekleri delegeleri seçtiler.

Birinci Tütün-Üreticileri Kurultayı'na delegelerin yanı sarı çok sayıda üretici temsilcisi, CHP'li bazı parlamenterler katıldı. İki gün süren Kurultay çalışmaları, delegelerin, Köy-Der ve Ziraat Mühendisleri Odası yöneticilerinin konuşmaları ve alınan kararlar geniş üretici yığınlarının savaşımına ışık tutacak niteliktedir. Kurultayda oybirliğiyle alınan kararları kısa ve uzun erimli diye iki guruba ayırabiliriz. Örneğin: Ege ekici tütün piyasasının Ocak ayı başında açılması, baş fiyat uygulaması yerine taban fiyat uygulamasının getirilmesi ve taban fiyatın 157 lira olarak saptanması, dönüm başına kredinin 3 bin 500 Lira'ya çıkarılması, randıman saptamasında üreticinin söz sahibi olması ve bu nedenle 1177 sayılı yasa hükmünün değiştirilmesi, ürün sigortası sağlanması yönündeki kararlar kısa erimli, ivedi istemleri yansıtıyor. Bu kararlar Ege bölgesindeki 120 bin küçük ve orta tütün ücreticisi ailenin ortak, somut istemlerini içeriyor.

Üretici borçlarının iptal edilmesi, büyük toprak sahiplerinin, çiftlik beylerinin topraklarına bedelsiz el konulması, topraksız ve az topraklı köylüye bedava dağıtılması, güdümlü kooperatifçiliğe son verilip, demokratik kooperatifçiliğe, özellikle tarım-üretim kooperatifçiliğine yönelinmesi, tekelci sermaye ve toprak beylerine karşı işçilerin ve köylülerin ortak savaşım vermesi, MESS'e karşı metalurji işçileriyle dayanışmanın güçlendirilmesi, ABD ve NATO üslerinin topraklarımızdan sökülüp atılması savaşına geniş köylü yığınlarının aktif katılımının sağlanması yönündeki kararlar ise demokratik köylü hareketinin ana eğilimini, doğrultusunu yansıtıyor. Bu eğilimi güçlendirmek, en başta işçi-köylü bağlaşıklığını oluşturmak, köklü demokratik toprak ve tarım reformu ilkeleri etrafında en geniş köy emekçilerini örgütlemek, Birinci Tütün Üreticileri Kurultayında alınan kararları yaşama geçirmek, Demirel hükümetinin baskı ve terörüne karşı savaşa üretici yığınlarını kazanmak komünistlerin ulusal görevleri arasındadır. Partimizin programı, belgeleri ve eylemleri bu savaşımın yolunu aydınlatmaktadır.

★

Anısı unutulmayacak!

Türkiye işçi sınıfı hareketinin yılmaz savaşçısı Celâlettin Kesim ölünceye dek elinde yiğitçe taşıdığı bayrağı, 5 Ocak günü yanındaki yoldaşlarına verdi. Gerici-faşist sürülerinin bıçak darbeleriyle Batı Berlin'de ak kara kızıl kanı karıştı. Türkiyeli devrimcilerin Batı Berlin'de ilk şehidi oldu.

5 Ocak 1980. Batı Berlin'de ilerici işçilerimiz Türkiye'deki NATO'cu generallerin mektubunu protesto bildirisi dağıtıyorlar. Sabah erkenden. Öğlen, saat 12'de «Yeni 12 Martlara geçit yok!» mitingi var. İlerici işçilerimiz mitinge çağrı yapıyorlar, «Kurtuluş» gazetesini satıyorlar. Aynı gün MHP'li faşistler ve onlara yamanan MSP'li gericiler Afgan halkının kurtuluşu için yürüttüğü savaşa karşı ABD ve Federal Alman emperyalistleriyle aynı boruyu öttürüyorlar. Anti-Sovyetizm çığlıkları atıyorlar. Celalettin Kesim'in de içinde olduğu ilerici işçilerimiz gerici-faşist sürüye Afgan halkının haklı savaşımını, Sovyetler Birliği'ni savunarak yanıt veriyorlar. «Yaşasın Sovyetler Birliği'-nin Afgan halkına yardımı!» diye haykırıyorlar. Emperyalizmin uşağı gerici-faşist sürü, arkadan ilerici işçilere bıçak, demir ve baltalarla saldırıyor. Batı Berlin'de 5 yıl Borsig firmasında tornacı olarak çalışan, İG-Metal sendikası üyesi ve sendika temsilcisi, Türk Merkezi Sekreteri ve Demokratik İşçi Derneği üyesi Celalettin Kesim'i vuruyorlar. Onlarca yaralı. Celalettin rastgele seçilmiş bir hedef değil. O, yaşamını işçi sınıfının davasına adamış bir devrimci. Saygın, sevilen, yiğit bir kişi, örnek bir insan. Batı Berlin ve F. Alman ilerici kamuoyu Celalettin'in ölümüyle ayağa kalkıyor. Türkiyeli ve Alman işçiler Türk, Kürt, Alman komünistler, sosyalistler, ilericiler cenazesine birlikte omuz veriyor. 15 bini aşkın kişi yürüyor. Celalettin'in cenazesi, aynı yurttaki gibi anti-emperyalist, anti-faşist bir gösteriye dönüşüyor. Celalettinler ölmez ... Ali İhsanlar, Talip Öztürkler, Mehmet Çakmaklar, Hüseyin Güzeller ölmez...

Celalettin ölümünden bir hafta önce Türk Merkezi'nde verdiği Konferansta Kahramanmaraş'daki faşist kırımı anlatıyor, yurttaki savaşıma omuz veriyor ve «İşçi sınıfımız, emekçi halkımız işçi sınıfı partisi Türkiye Komünist Partisi'nin öncülüğünde emperyalizmin boyunduruğunu kıracaktır» diyordu. Gözün arkada kalmasın Celalettin. Yoldaşların savaşa devam ediyor.

M İ L İ T A N L A R D A N

Antakya'da faşist terör

Faşist MHP'nin silâhlı sürüleri, Antakya'da da yeni bir Kahramanmaraş yaratma denemesine giriştiler. 19 Aralık 1979 günü faşistler Cumhuriyet mahallesinde bulunan Antakya Lisesini kuşatarak öğrencileri tehdit ettiler. Bunu duyan analar, babalar, kardeşler Liseye koştu. Çocuklarının önünde kalkan oldu. Jandarmanın araya girmesiyle çatışma önlenebildi. Faşistler Cumhuriyet mahallesinin giriş ve çıkışlarına jandarmanın gözü önünde silâhlı adamlarını yerleştirdiler. 20 Aralık günü ise faşistler, kamyonlarla ilerici ve alevi yurttaşların yoğun olarak bulunduğu Armutlu mahallesine girdiler ve caddeyi baştan aşağı kurşun yağmuruna tuttular. Bunun üzerine halk faşistlerin doluştuğu kamyonu kovalamaya başladı. Kamyonu devirdi. Faşistler çil yavrusu gibi karakola sığındılar. Esnaf dükkanlarını kapattı.

Antakya halkının kendilerine karşı öfke ve nefretini gören faşistler gerilediler. Ancak Demirel hükümetine, sıkıyönetime ve polise güvendikleri için, ellerinde serbestçe dolaştırdıkları silâhların namlularını halkın üzerine çevirdiler. Ellerinde bulunan mahallelerde camilerin minarelerine uzun menzilli silâhlar yerleştirerek, buralardan alevi ve ilerici yurttaşların oturdukları mahalleleri tehdit ediyorlar.

Antakya halkı, hükümetin sessiz kaldığı, böylece açıkça teşvik ettiği faşist terör karşısında, kendini korumak için, can güvenliğini sağlamak, ölmemek için örgütlendi. İlerici ve alevi yurttaşlar oturdukları mahallelerde barikatlar kurdular, çevre ilçe ve köylerden yiyecek yardımı sağladılar. İlericiler, alevi ve sunni yurttaşlarla konuşarak, Antakya'da oluşan bu durumun alevi-sunni çatışması değil, Amerikan emperyalizminin faşist MHP'nin bir planı olduğunu anlattılar. Halkı faşist terör altında yıldırmak, sindirmek istediklerini belirttiler. Pek çok mahallede sunni yurttaşlar, faşizmin oyununa gelmemek için birlik olalım, hangi mezhepten olursak olalım, ama faşizm düşmanına karşı birlikte savaşalım, dediler. Öte yandan, komünistler halkı, serüvenci gurupların provokasyonlarına karşı sürekli uyarıyor, bunların silâhlı çatışmaları kışkırtma yeltenişlerine karşı ardıcıl savaşıyorlar.

Antakya'da durum gergin. Faşist MHP, CIA'nın planları doğrultusunda yeni Kahramanmaraş'lar peşindedir. «Bana sağ anarşinin içindedir» dedirtemezsiniz diyen Demirel işbaşındadır. Antakya'da akacak kanın sorumlusu bu hükümettir.

Antakya'dan bir komünist

PARTİ YAŞAMI

A. Saydan yoldaşa saygı

«Ahmet Saydan yoldaşın aramızdan ayrılmasıyla, partimiz devrimci savaş erlerinden birini yitirdi. O, komünist hareketin eski kuşağından, partimizin ön sıralarında, üst yönetiminde yer alan bir yoldaşımızdı. Sıralarımızda O'nun boşluğunu, zengin savaş deneyleriyle, ardıcıl devrimci coşkuyla, işçi sınıfımızın savaşına yaptığı değerli katkının eksikliğini her zaman duyacağız.

O'ndan bize savaş anısı, işçi hareketi tarihine geçen, halkımızın kurtuluş davası uğrunda, barış, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için savaş yolunda devrimci eylemleri kalıyor.» (A. Saydan yoldaşın toprağa verildiği gün TKP MK adına yapılan konuşmadan.)

★

«Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin başta gelen ilkelerinden biri de proletarya enternasyonalizmidir. Yaşam, bilimsel komünizmin teori ve pratiğinin özünü yansıtan bu ilkenin doğruluğunu ispatlamıştır. Proletarya enternasyonalizmi, uluslararası işçi sınıfının, bütün ülkelerdeki komünistlerin ortak amaçlar etrafında dayanışmasıdır. Halkların ulusal kurtuluş, sosyal ilerleme yolundaki savaşımına destek olmaktır.» (Yeni Çağ, A. Saydan, Eylül 1977.)

«TKP proletarya enternasyonalizmine, Marksizm-Leninizme ayrılmaz bir şekilde bağlı bir partidir. Dünya komünist ve işçi hareketinin birliği için Maoizm-Troçkizm ve anarşizm gibi, ters akımlara karşı sürekli savaşmak, dünya komünist ve işçi hareketinin birliğini sağlamak maksadıyle elimizden geleni yapmak değişmez şiarımızdır.» (Yeni Çağ, A. Saydan, Eylül 1973.)

«Sosyalist hareketin içinde sağ oportünizme sapanların tutumunu şu şekilde özetlemek mümkündür: Parlamentarizmi tek mücadele yolu olarak kabul etmek, proletarya enternasyonalizmini ve proletarya diktaturasını açıkça reddetmek.» (Yeni Çağ, A. Saydan, Ekim-Kasım 1969, s. 850.)

«6 Mayıs günü sabaha karşı, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan Ankara Cezaevi avlusunda idam edildi. Her üç genç te yiğitçe öldüler. Son sözleriyle uğrunda savaştıkları davaya ölüme kadar bağlı kaldıklarını ispat ettiler.» (Yeni Çağ, A. Saydan, Mayıs, 1972, s. 389.)

«Proletaryanın 15–16 Haziran gösterileri ve bu gösterileri izleyen olaylar sırasında kendi iç birliğini sağlama yönünde yaptığı güçlü atılımların yanında, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde bütün yurtsever demokratik güçler için bir mihver olduğu gerçeğinin bir daha doğrulanması, bu olaylarda elde edilen tarihsel sonuçlardan biridir.» (Yeni Çağ, A. Saydan, Haziran, 1970, s. 480.)

«Kayıplarımız ağırdır. Mustafa Suphi, Etem Nejat ve partimizin büyük kurucuları ve yöneticilerinin teröre kurban gitmesiyle başlayan kanlı aşama süregeldi. Kimi komünistler terör altında can verdi. Kimi zindanlarda, kimi ömür boyu çekmeye mahkum olduğu açlık ve sefalet içinde yok oldu. Kimi emigrasyon içinde eriyip gitti. Ama çoğu kan ve terör içinde yılmaz bir kararlılıkla yürüdü ve hâlâ yürüyor. Bu kuşakların Türkiye sınıf savaşındaki yeri büyüktür. Bu kuşaklar sonsuz fedakarlıklar ile partiyi ayakta tutmasını bilmiş ve onu devrimci teorisi, Marksizm-Leninizm ilkeleri, devrimci gelenekleriyle yeni kuşaklara teslim etmesini başarmıştır. Bu komünistlerin hatırasını burada bir daha saygıyla anmayı borç bilirim.» (Yeni Çağ, A. Saydan, Eylül, 1977, s. 845.)

★

«Ahmet Saydan yoldaş da bu unutulmaz kuşağın değerli bir temsilcisiydi. Tüm yaşamını, işçi sınıfının, partimizin Leninci savaş yoluna adamış bir komünisti. O'nun adı ve savaşı her zaman canlı kalacaktır.» (A. Saydan yoldaşın toprağa verildiği gün TKP MK adına yapılan konuşma.)

Dayanışma

(6. sayfadan devam)

atılan işçilerle, öğretmenlerle, memurlarla ve en önemlisi faşist teröre kurban gidenlerin yakınlarıyla dayanışma başta geliyor. Zındandaki her yurtsever, her anti-faşist, işsiz kalan her işçi, memur, ve teröre kurban giden her yiğidin ailesi, komünistin dost elini, güvenilir desteğini omuz başında duymalıdır. Yurt çapında böylesi bir dayanışma için en geniş örgütlenmelere en başta komünistlerin önderlik etmesi doğaldır.

Her örgüt, işyerinde, mahallede kim tutuklanmış, kim işten atılmış, kim terör çetelerinin kurşunlarıyla can vermiş eksiksiz bilmelidir. Tutuklu, işsiz ve şehit ailelerine güç aşılamalı, yılgınlığı kırmalı, savaşım isteğini güçlendirmelidir. Komünistin gösterdiği bu dayanışma halkın acılarına melhem görevi görmez. Acıları kökten yok etmenin zorunluğunu anlatmak, dayanışmanın içeriğini oluşturur. *«Direndiğimiz için değil, daha çok direnmediğimiz için bu acılar yakamızı bırakmıyor.»* Ekmeğini ekmeksiz kalanla paylaşan komünistin sözü budur, dayanışmasının özü budur.

Halkın bilincine şu gerçeği yazın! Parti her zaman yanınızdadır.

Mesajlar

TKP MK Politik Büro üyesi A. Saydan yoldaşın ölümü nedeniyle kardeş partiler TKP MK'ne başsağlığı mesajları gönderiyor.

Almanya Sosyalist Birlik Partisi Merkez Komitesi'nin mesajında şöyle deniyor:

«Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Politik Büro üyesi Ahmet Saydan yoldaşın beklenmedik ölümü nedeniyle Almanya Sosyalist Birlik Partisi adına ve kendi adıma Sizlere içten başsağlığı dilerim.

Boyun eğmez bir Türkiyeli yurtsever ve ateşli bir proleter enternasyonalisti olarak Ahmet Saydan yoldaşı her zaman saygıyla anacağız.»

Bulgaristan Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin mesajı ise şöyle:

«Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Politik Büro üyesi Ahmet Saydan yoldaşın ölümü nedeniyle Sizlere başsağlığı dileriz. Bir emekçi ailenin çocuğu olarak büyüyen, genç yaşta devrimci harekete katılan, çetin sınavlardan geçen Ahmet Saydan yoldaş tüm yaşamını ülkesinin aydın geleceği, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm için savaşıma vermiştir. O, Partinin disiplinli bir savaş eri olarak komünistlik görevini onurla yerine getirmiş, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizminin sarsılmaz ilkeleri temelinde uluslararası komünist ve işçi hareketinin birliğinin güçlenmesi için canla başla çalışmıştır. Onun adı ve savaşımı genç kuşakların barış ve toplumsal ilerleme savaşımını esinliyecektir.»

Alman Komünist Partisi Yönetim Kurulu gönderdiği mesajda şunları belirtiyor:

«Ahmet Saydan yoldaşın ölümüyle duyduğunuz acıyı paylaşıyoruz. Saydan yoldaş yurtsever ve enternasyonalist olarak komünist harekette sevilen ve sayılan bir yoldaştı. Partilerimiz arasında yapılan birçok görüşmeye katılmıştı. Partinize dayatılan uzun illegallik yılları onun savaşkanlığını kıramamıştı. Marks, Engels ve Lenin'in fikirlerini, proletarya enternasyonalizmine bağlılığı, Kızıl Oktobr'ın ülkesiyle sarsılmaz dostluğu örnek olarak kalacaktır.»

Saydan yoldaşı her zaman saygıyla anacağız.»